

2024/25

1

Žurnál

Kultura
Sport
Zpravodajství

Redakce

Laura Fikesová
Šéfredaktorka

Johana Kunzová

Patrik Sivek
Editor

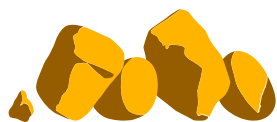
Tomáš Vacek

Kontakt:
fikela25a@sgagy.cz
sivepa28b@sgagy.cz

Obsah čísla

Vojtěch Havel	4
WWW Neurobeat v Auto da Fé	5
Ken Carson aneb jeden velký moshpit	7
Co se skrývá v Herxheimu?	9
Oslava 40 let SgK	18

Vítejte

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

opět je mou ctí vás uvést do dalšího díla naší skromné redakce. Alespoň krátce bych měl vyjádřit svou úctu nad ztrátou, kterou utrpěla nejen naše škola, ale i my. Mnoho naplánovaných událostí se proto posunulo, a ač se to leckomu nemusí líbit, je naší povinností dbát, aby naše společnost kvetla i dále.

Nyní odstupme od strastí a žijme současností. Jsem opravdu rád, že tohle číslo vyšlo. Časopis odtud bude vycházet v pravidelnějších intervalech, a to konkrétně každé čtvrtletí. Naše redakce nepotřebuje nic víc než vaše příspěvky, ať už jednorázové výkřiky, či dlouhodobé seriály, vždy vaše díla mile a rádi přivítáme.

Jak jste si asi mohli všimnout, naše škola je již 40. rokem v provozu (od roku 1984), a tak se pomalu, ale jistě dere ke krizi středního věku, nicméně proto taky teď píšeme, abyste si tento rok mohli zpříjemnit kvalitním čtivem (snad to tak uvidíte také).

Začneme zlehka, nechť je zem lehká Vojtěchu Havlovi, významnému a zároveň poslouchatelnému hudebníkovi. Poté se postupně přesuneme přes proběhlé koncerty a jejich zhodnocení ke speciální

operaci zvanou Erasmus+. Vaše myšlenkové proudy na konec zastaví výroční zpráva o oslavě výročí a můžete svůj výtisk vyhodit.

Ne, poslední zmíněné prosím berte jako špatný vtip. Máme jen několik málo výtisků. Jakmile jej pročtete, tak to nejlépe udělejte ještě znovu, a ještě krapet lepší by bylo si to přečíst ještě jednou. Pokud znáte někoho, kdo by využil tento výtisk, neváhejte a rozšiřujte.

Pokud máte fobii z černobílých obrázků, na stránkách školy (sgagy.cz) naleznete i barevné vydání.

Děkujeme za váš čas.

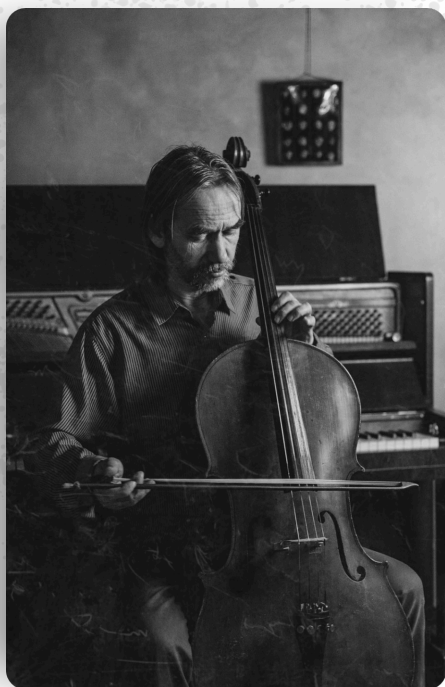
Za redakci
Patrik Sivek

Vojtěch Havel

Ve věku 62 let nás 21.10. navždy opustil experimentátor, cellista, klavírista a skladatel Vojtěch Havel.

Byl známý především pro působení se svou ženou Irenou Havlovou, počátek jejich spolupráce se datuje od poloviny osmdesátých let, kdy vznikla experimentální kapela Cappella Antiqua e Moderna. Ta vydala dvě desky, meditativní a tichou split kazetu se skupinou Relaxace v roce 1989, na CD v roce 1996 vyšla nahrávka Marnost Křídel, která víc odkazuje na moderní klasickou hudbu. Dále úzce spolupracovali s nedávno zesnulým Oldřichem Janotou, jejich společná nahrávka Mezi Vlnami, na které působí také bubeník Zdeněk Konopásek, představuje (spolu s albem Žlutě) asi nejlepší nahrávku Janotovy tvorby devadesátých let, jedná se o skvělou fúzi jak minimalistických, tak stále písničkářských folkových prvků.

Od roku 1990 už začali vydávat desky s vlastní tvorbou, jejich zvuk i texty (a duchovní život) jsou značně ovlivněny východním uměním a filosofií, např. mezi velmi oblíbené nástroje patřily tibetské mísy. Mimo jiné spolupracovali i s velkou řadou jiných hudebníků (např. Tonym Ackermanem, Jiřím Stivínem,

či Alanem Vitoušem) a filmařů. Za hudbu ke snímku Křížáček si vysloužili Českého lva.

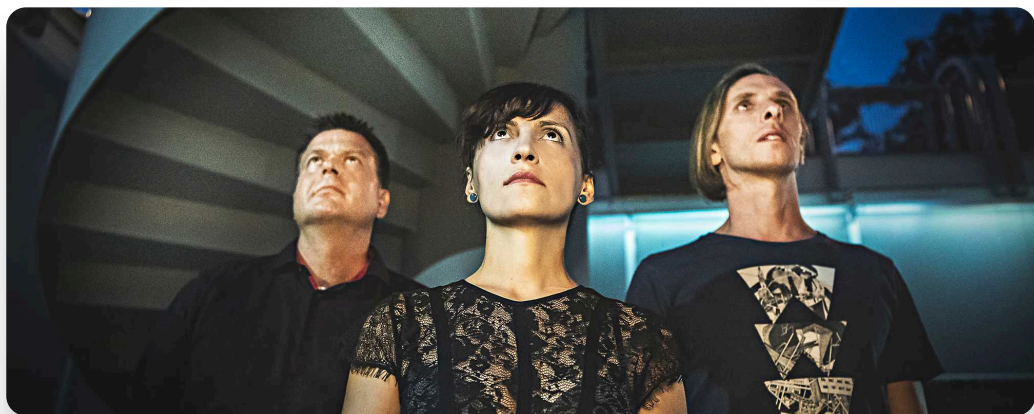
Díky četnému vystupování v zahraničí a neotřelé hudbě ovlivněné folklórem a východními motivy si vysloužily popularitu nejen v tuzemsku, Vojtěch Havel své poslední koncerty odehrál na Faerských ostrovech.

Poslední nahrávka Vojtěcha Havla vyšla krátce před jeho smrtí, 17. října, na kazetě v nákladu 65 kusů pod hlavičkou legendárního vydavatelství Stoned to Death. Jmenuje se Vanishing Mountain a vystupuje na ní bez své ženy. Spolu s kytaristou Václavem Havelkou (kapely jako Please the trees, Golden spine a nově Sonic herbalism s bývalým bubeníkem kultovních SWANS, Thorem Harrisem) a jeho synem Šimonem, který obstarává na desce elektroniku, prozkoumávají abstraktní zvuková prostředí.

Vojtěch Havel byl přední postavou českého undergroundu, jedná se o velkou ztrátu.

Tomáš Vacek

WWW Neurobeat v Auto da Fé

5. října proběhl v zažitém kladenském klubu Auto da Fé koncert legendární experimentální hiphopové kapely WWW Neurobeat.

Ačkoliv se počátky rapu u nás připisují např. Jiřímu Kornovi (viz. skladba Karel nese asi čaj), nebo uskupení Manželé, WWW (*We Want Words*) byla spolu s PSH první kapela, která to myslela vážně. U jiných projektů se reálně jednalo spíše o parodizaci rádiových hitovek, které přinesla nejranější polistopadová éra. Vznikli na počátku devadesátých let, z původní sestavy, ve které působila např. Lenka Geislerová, zbyl jen Ondřej „Sifon“ Anděra. Jejich zvuk se během let několikrát proměnil. Ze zpočátku klasické hiphopové kapely, která mj. položila základy českého graffiti, breakdancu a turntable (představte si DJe, který dělá scratching s deskami) scény, přes jakýsi post-hiphopový bigband s četnými vystoupeními, až po současnou podobu, tedy experimentální taneční elektronika se surrealistickými texty umělce Lubomíra Typla. Spolu s nimi ještě zpívá Milesa Anděra, kombinuje češtinu a srbštinu. Název WWW se změnil na WWW Neurobeat podle první desky, která byla zároveň ve fyzické podobě druhým českým duálním diskem.

Koncert začal někdy po deváté večer, Sifon si vyndal aparaturu, nazvučil sebe a Milesu a začlo se hrát. Po celou dobu mě fascinovala jeho zvukovka, mám pocit, že větší jsem jakživ neviděl. Do ní měl zapojen mixák, počítač, syntezátory a samplery. Set odstartoval skladbou Atomová včela s intrem, které znělo jako jakýsi dungeon synth, ale s tanečními prvky. Ne-

čekal jsem, jak energický výkon bude, všechno se na mě chrlilo a já mezi vlastními skoky nestačil zírat. Zazněl průřez celou diskografií, s přáteli jsme byli pochváleni, že umíme texty a tancovat. Sifon si celou dobu hodně hrál s beaty a taky se svým vlastním vokálem, který několikrát nasamploval a vznikla neuvěřitelná mixáž všemožných zvuků, na závěr jsme dokonce byli vysamplováni i my sami, dostali jsme mikrofon při skladě Tikající muž. Naše hlasy byly využity jako podklad pro atmosférickou, podivnou techno improvizaci, která celé vystoupení zavřela.

Obzvláště již zmíněný Tikající muž byl pro mě vrcholem večera, při posledním refrénu mi reálně spadla čelist, velice emotivní provedení skvělého textu („Chci ji ze sebe setřást, stojí mi v cestě, minulost/přítomnost/budoucnost, zakousla se mi do nohy jak vzteklá fena a trhá, a nemá stále dost). Dále zapůsobil také Drát, jeden z největších hitů, tady začalo syntezátorové šílenství, které provázelo celý zbytek večera. Nebo také Výlet, ze zatím poslední desky Neutopíš se dvakrát v téže řece. Tam jde slyšet perfektní dialog mezi beatem a frázováním, obzvláště v pasáži „Já jdu po schodech dolu, dolu, dolu a ty jdeš nahoru, nahoru, nahoru!”.

Publikum bylo tak nadšené, že si vyžádalo čtyři přídavky. Sifon legendárně prohlásil: „My vlastně ani nemáme na výběr, do zákulisí byste nás nenechali projít a zbylo by nám akorát tak se schovat pod stůl” (což po třetím, „už fakt posledním” přídavku udělal, efektivní to moc nebylo).

Prostor se na tuhle akci náramně hodil, za sebe musím říct, že to byl jejich nejlepší koncert, který jsem navštívil. Oproti vyprodaným, větším pražským klubům bylo kladenské polooprázdné da Fé nabito komorní atmosférou, která přidala vystoupení na intenzitě. Hodnotím ho tedy samozřejmě velice kladně, Sifon je mistr zvuku a práci, kterou představuje nelze nic než uznávat.

WWW Neurobeat vybrali díky crowdfundingové kampani dostatek prostředků na to, aby vydali novou desku, která se bude jmenovat *Zasej obojky a sklidiš psy*. Vyjde příští rok, na obalu je obraz VESTIGO španělského umělce ARYZ. Je na něm vyobrazeno lidské tělo bez kostí, které v náručí nese další lidské tělo, které postrádá většinu msds. Podle názoru kapely „charakterizuje současný životní pocit generace Z”. Moc se na něj těším.

Tomáš Vacek

Ken Carson

aneb jeden velký moshpit

V sobotu 5. října se v pražské holešovické elektrárně odehrál koncert Kena Carsona. Už samotná lokace, stará industriální budova, dodávala akci specifickou atmosféru – surová, temná a trochu tajemná. Byl to velice jedinečný zážitek a už teď vím, že bych si něco podobného ráda zopakovala. Ale teď už k samotnému koncertu.

S kamarádkou jsme si koupily lístky na stání ve druhé vlně. Před vstupem do areálu jsme stály asi hodinu a půl, abychom si zajistily co nejlepší pozici. Zpočátku jsme byly zhruba tři řady od pódia, což bylo skvělé. Bohužel to ale dlouho nevydrželo. S narůstajícím davem lidí a silícím tlakem jsme se nakonec nechaly unést a postupně jsme se ocitly někde uprostřed prostoru na stání. A právě tam to všechno začalo nabírat na obrátkách.

Atmosféra v davu byla elektrizující. Byly jsme uprostřed nekončících tlačenic, a i když to bylo chvílemi docela náročné, přiznám se, že to ke koncertům tohoto typu prostě patří. Moshpity jsem si naopak užívala. Ale co bylo opravdu náročné, bylo prostě stání v davu, kde lidé neustále tlačili a šouchali se.

Pokud jde o prostředí, bylo to docela drsné. Na zemi bylo plno bahna, nepořádku a různých věcí, na které jste nevědomky šlapali. Byly jsme pokryty bah-

nem. Když koncert skončil, většina lidí odcházela domů s botami a holeněmi od bahna, což jen přidalo na syrovosti celého zážitku. Pro někoho možná nekomfortní, ale pro mě to jen podtrhlo tu pravou atmosféru Kenova koncertu.

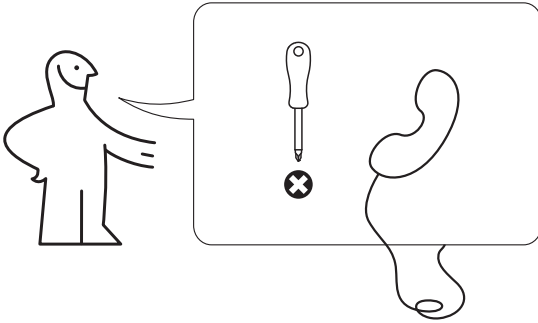
Co se samotného vystoupení Kena Carsona týče, musím říct, že mě naprosto ohromil. Jeho energie na pódiu byla nakažlivá, a i přes občasný chaos v davu jsem si koncert maximálně užila. Vystoupení bylo skvěle připravené, dynamické a zábavné od začátku do konce.

Kdybych měla hodnotit celý večer, atmosféru a vystoupení, dala bych tomu bez váhání 10/10. Byl to nezapomenutelný večer plný emocí, skvělé hudby a intenzivního zážitku.

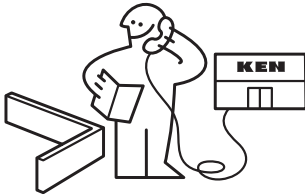

Johana Kunzová

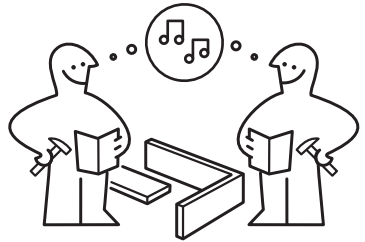
MÖSPITT

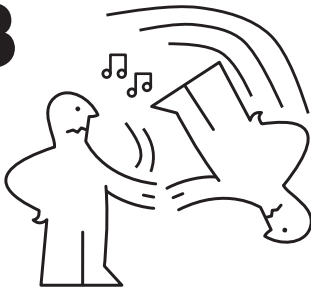
1

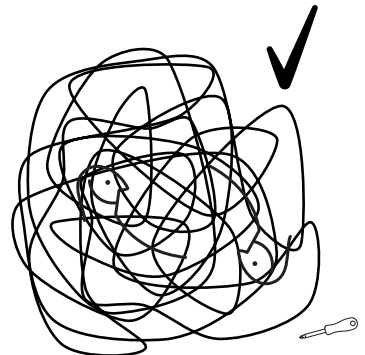
2

3

4

Co se skrývá v
HERXHEIMU?

Herxheim, malebné městečko u Frankfurtu nad Mohanem. Pokud si jej vyhledáte na internetu, pravděpodobně se dostanete na stránky Archeologického ústavu AV ČR na článek nazvaný „Herxheim – centrum kultu, krvavých rituálu nebo jiných obřadů?“ a zda vypovídá i o současnosti, jsme se šli podívat s naší skupinkou.

Ještě před začátkem minulého školního roku, nám bylo nabídnuto vyzkoušet první skupinovou mobilitu přes Erasmus+, abychom dalším ročníkům mohli pomoci s vyřešením některých problémů a celkově vyzkoušet, jestli něco takového by mohlo fungovat.

Na začátku října minulého roku jsme se konečně setkali s našimi druhy německého původu, do té doby jsme věděli jen jejich jména skrze Google Classroom. Já společně s J. Koubkem jsme se měli setkat s dvěma chlapci a slečnou, jejíž jméno si nepamatuji, neboť hned po pěti minutách ve stejné místnosti nás opustila, asi jsem zapůsobil špatným dojmem, když jsem řekl, že hraji na saxofon (netuším, jak to v tu danou chvíli znělo, ale asi jsem to nevyslovil správně). Tak nám na konec na pospas zbyl jen Ben a Arianis.

Říjen

(ta část v Česku)

Tato akce byla zamýšlena jako celoroční spolupráce plus týdenní aktivity na území České republiky a týden v Německu. Říjen byl zdlouhavý a u nás. Nečeská část, byla velmi různorodá. Ostatně, my se taky lišíme, avšak za tu dobu se už známe a někdy i velmi dobře. Většina Němců nebyla německého původu a paradoxně spíše těm přistěhovalým, šla angličtina mnohem lépe i když jejich mateřština byla slovanská či jiná, pořád jsem měl pocit, že jsou mnohem dále nežli germánci. Něco takového jsem nečekal. Dříve jsem žil v domněni, že pokud umíte anglicky, automaticky bude pro vás jednodušší se naučit německy a naopak. Postupně jsem si začal uvědomovat, že to nikdy není tak jednoznačné. Například Ruslan byl ukrajinského původu, uměl mnohem lépe anglicky než ostatní (možná také proto, že mluvil nejvíce, tak jsem si ani moc nevšiml nedostatků) a tím se vyvrátilo mé původní mínění o skupinách jazyků.

První den jsme se společně seznámili (přeci to nebudeme dělat na konci) a vyrazili na zimní stadion závodit na bruslích, v podvečer jsme hráli volejbal a započali práci v týmech na prezentacích o zemích.

Druhý den jsme vyrazili za kulturou do Prahy. Během přesunu jsme já, Josef a Tomáš Vacek vymýšleli něco zajímavého na večer, neb ten den měl být společný táborák. Vždy jsme se střídali po jednom slově a tvořili věty. Většinou jsme v tu chvíli ani sebe navzájem neposlouchali. Po několika bezvýznamných nonsensech jsme se dostali slovem *salinita* ke krapet smysluplnějšímu nonsensu plný soli a Mstislava Rostropoviče, kterým Tomáš večer bavil české účastníky.

Salinita

Zakázal jsem Slaný protože bylo až moc slané na můj poměr salinity.

I tvoje salinita je defenestrována slaným mnichem.

Defenestrace slané salinity je bohatá na sůl.

Revoluce slaného území je monstrózní.

Povolal jsem zabijáckou delegaci aby změnila mou salinitu, protože nemám na nájem.

A slaný pán za svůj rovnoprávný slaný stát Piktogram Yettiho osolil katedrálu svatého Solimána.

Nejdu do slané ptačí budky

Protože bych si smažil kurky.

Zabil bych Mstislava Rostropoviče,

Protože blázním nad solí klíče.

Anarchie Mstislava Rostropoviče,

Toho hlupáka slaného chrlíče.

Chrlí oheň slaný, honem!

Rozbil sen skonem

Ve středu jsme byli zaneprázdněni sportovními aktivitami v posilovně a poté jsme vytvářeli glóby s podstavci podle země, která nám byla přiřazena. Tato výtvarná práce byla bolestivá, ale Ben s Arim to prý odprezentovali dobře a já jim věřil, neb nic jiného mi v tu chvíli nezbývalo.

Čtvrtek byl ve znamení blížícího se konce. Začali jsme opíci dráhou v malé tělocvičně, která byla naštěstí na naší straně a nebyla moc obtížná. Odpoledne jsme dodělávali prezentace a první polovina týmů je i předvedla na místě. Aby to bylo dostatečně fér, všechny týmy měly zmrazeny úpravy na prezentacích, včetně těch, co v ten den neprezentovali.

V pátek jsme si shrnuli proběhlý týden a rozloučili jsme se. Společně s panem Řehákem a Vašákem jsme navštívili Rock'n'Roll na Sítné. Byl jsem zároveň rád, že už mám na chvíli zase volno, nicméně ten týden nebyl nakonec tak zdlouhavý, ale utekl velmi rychle.

Červen

(objevování Herxheimu na vlastní oči)

Na rozdíl od Němců, kteří k nám jeli autobusem, my jsme letěli letadlem z Prahy do Frankfurtu nad Mohanem a až poté jsme jeli jejich autobusem do Herxheimu. Nyní z mých poznámek:

2.6.

Ve 4:00 jsme se všichni sešli u zeměkoule na terminálu 2 letiště Václava Havla. V 6:00 jsme vzletli s Airbusem A321 se společností Lufthansa do Frankfurtu nad Mohanem. Odtud jsme použili autobus herxheimského obyvatelstva žluté barvy. Po obávaném příjezdu do města Herxheim jsme zjistili, že nikdo není doma, respektive naše ubytování bylo zamčené a paní domu v nedohlednu. Naštěstí náš alternativní plán zahrnoval nedělní návštěvu a prohlídku školy. PAMINA (to jest ta škola) byla velká a rozlehlá. Naši milí průvodci, herxheimští učitelé – milí myslím doopravdy, opravdu dobře se s nimi komunikovalo a taky i oni chtěli mluvit – nás celou budovou provedli. Zjistili jsme, že existuje jen jeden společný kabinet pro 150! učitelů (z nichž jeden se jmenoval Siwek, což bylo pro mne příjemné a opravdu překvapení), jak vypadá a funguje výuka a mně se vrylo do hlavy hlavně to, že každá místnost má svůj vlastní speciální odér, ne takový umělý, jako máme v nevyvětrané třídě po 6 hodinách výuky na SgK, ale takový prázdný, nezaujatý odér či vůně prázdné místnosti, někdy nepříjemný, někdy jen těžko postřehnutelný, ale byl tam.

Po návštěvě školy jsme se konečně dostali do našeho ubytovacího katolického zařízení Schönstattzentrum Marienpfalz, kde nejen Wi-Fi byla chráněna rukou matky boží. Po ubytování si skupina přátel (vč. mě) na vlastní pěst vyšla projít město. Den jsme završili partií Bangu a dalších karetních her.

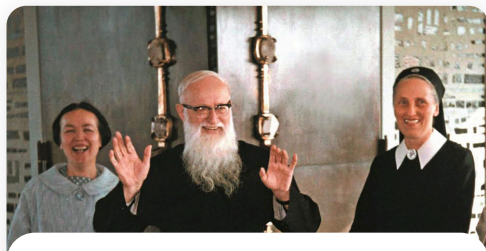
3.6.

Ráno jsem si s přáteli šel zaběhat, což bychom rádi opakovali každý den. Avšak tu delší dobu přšlo a po tom vydatném dešti se tu a tam nějaká louže objeví. Po snídani jsme vyšli do řad našich protějšků. K mému zklamání tu nebyl Ben, na kterého jsem se dosti těšil a kterého museli nahrazovat dvě další osoby – Lukas a Maxmilian, takže nás bylo pět. Bohužel, jsme se s Josefem zapomněli představit, vypadlo to však, že se o naše jména, či celkově o nás nezajímají. První společný úkol byl projít si Herxheim podle daných bodů. Tak se nám hoši hodí již od začátku, perfektní. Během naší trasy jsem se svým vlastním nedopatřením dostal hlavou do křoví, alespoň jsem se později se mohl vytahovat, že jsem se popral s medvědem, kterého bych v okolí určitě někde našel. Chvástání lži bolest nezastaví, a tak jsem to raději nerozkřikoval dál. Zastávka byla v cukrárně, kde jsme za voucher dostali indiánky. Pitomec, ztratil jsem ten svůj, a tak jsme jim tam položili 4 lístky a vzali si 5 zákusků. Naštěstí i Němci rozuměli, když jsem jim naznačil, že musíme přidat na kroku při odchodu, a to i bez použití slov. Abych shrnul krásy Herxheimu, má dosti malebných domků, které disponují zvonkem, který Deutuschlandští přátelé využili minimálně dvakrát za dnešek. Při procházení ulic můj němčinou nepolibený mozeček zaujala cedulka: „Achtung STROM!“ postavená před stromem. K obědu jsem dostal čocku s velmi vysokou viskozitou a vídeňským prasklým párkem vně. Lidé, kteří měli „Essen B“ [SNB] si mohli vychutnat chutné knedlíky.

K odpoledne jsme hráli basketbal. Řekl jsem si: „Nyní je ta správná chvíle,“ a konečně jsem Lukasovi a Maxmilianovi řekl naše jména, aby na nás mohli volat. Připomínal jsem jim ta jména před každým zápasem a taky, že nám mohou nahrávat, ale marně.

A ty dny poté

Od úterý jsem si poznámky dělal jen v bodech, kterým jsem později nerozuměl a opravdu toho doteď lituji, takže teď už jen to nejzajímavější.

Josef Kantenich

Narodil se 16. listopadu 1885 v Gymnichu. V roce 1914 založil Schönstattské hnutí. Prvním sekulárním institutem se staly Schönstattské sestry Mariiny. Během 2. světové války byl převezen do Dachau, i zde rozšiřoval své ideje. Jakmile se vrátil k životu mimo tábor, rozhodl se cestovat světem a seznámit různé kultury své víře. V září roku 1951 byl Kantenich vyhnán z Evropy, protože někteří lidé z církve měli pocit, že Schönstattské hnutí zapadá do představ Církve. Kantenich umírá 15. září 1968.

V roce 2020 se na veřejnost dostala část z vatikánského archivu a Alexandra von Teuffenbach, historička, zveřejnila s odkazem na limburský a vatikánský archiv, že Kantenich byl vyhoštěn nejen za to, že Schönstattské centrum nezapadlo, ale i za to, že Kantenich pravděpodobně zneužíval svého postavení. Ze svědectví sester Mariiných, se můžeme dozvědět, že Kantenich bral velmi vážně svůj vlastní kult osobnosti a kult „Otce“ utlačováním ženských práv. Usiloval o fyzickou blízkost a zakazoval se vyzpovídat u někoho jiného, než byl on sám.

Tyto okolnosti pozastavili jeho blahořečení, a to se pravděpodobně nezmění, pokud se uvezené problémy s jeho osobou nevyvrátí. K tomu ale bude potřeba více vědeckého výzkumu. To už není moje úloha, ale úloha teologů a historiků.

Každý den až do konce našeho putování jsme začali ranním během a večerní partii Bangu. Zjistil jsem, že Maxmilian neví, kdo je Santa Claus a máme problém vyjádřit barvy v angličtině (respektive, ten problém jsme neměli my, jen nám nerozuměli, co je green).

Navštívili jsme hrad Heidelberg.

Prezentovali jsme naše USA. Procházeli jsme okolí hradu/zříceniny Landeck, občas s týmem, většinou bez týmu, protože zapomněli, že mají být s námi, stane se. Poslední společný čas jsme završili společným grilováním, zhodnocením a rozdáním cen nejlepším týmům, co se bodů týče. Ten náš byl těsně 4., přestože jsem si nejdříve myslel, že nemáme šanci ani na poslední místo.

Poslední den byl už bez Němců. Navštívili jsme Frankfurt a odletěli domů.

Máme se bát Herxheimu?

I když dosti lidí může namítat, podle mne je Herxheim jen malé městečko mající sedmkrát méně obyvatel než Kladno. Ano, v ulicích bylo trochu mrtvo, ale to si lze jednoduše odůvodnit tím, že se nás lidi báli tak moc, že už nechtěli ani vyjít z domu.

Děkuji všem, kdo se jakýmkoliv způsobem zapojil do této akce.

Patrik Sivek

EU - Erasmus+

sgogy.cz - Erasmus+

Era- smus

Co je E+?

Erasmus+ je program Evropské unie na podporu vzdělání, odborné přípravy, mládeže a sportu v Evropě. Je nadstavbou Erasmu, který tady byl s námi od roku 1987 a v roce 2014 získal své plus do názvu. Slovo Erasmus vychází ze jména učenice, známého jako Erasmus Rotterdamský. Také se dá rozložit na European Community Action Scheme for Mobility of University Students. Na jeho činnost bylo vyčleněno 26,2 miliard eur pro období 2019-2027.

Proč se zapojit?

Účast v projektu jako je Erasmus+ má mnoho výhod. Mezi nejvýznamnější se zcela určitě zařadí rozvoj vaší jazykové úrovně, sociálních dovedností a zkušeností obecně. Když nebudeš jen hledět do země, zjistíš, že na tvou pozornost čeká mnoho nových zajímavých kultur; během svých cest narazíš na nové přátele a poznáš svou vlastní osobnost.

Jak se zapojit?

Erasmus+ nabízí skupinovou a individuální mobilitu. Podle toho, jakým z těchto směrů se chceš vydat, se můžeš zeptat u kantorů cizího jazyka a projít výběrovým řízením. Hlavně se neboj!

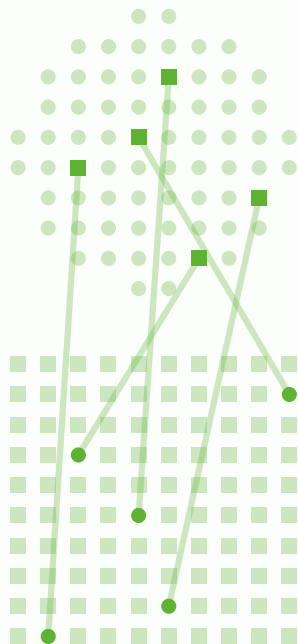
Erasmus+ Skupinová mobilita

Bojíš se jet sám nebo sama?
Na sportovním gymnáziu můžeš jet s celou třídou! Ze s tím máme zkušenosti, dokazuje již 2. ročník výměnného pobytu s německou školou PAMINA-Schulzentrum Herxheim. Je postaven na knize Cesta kolem světa za 80 dní, který doposud měl velmi dobré ohlasy z obou zúčastněných stran. Součástí tohoto projektu je celoroční skupinová práce na dálku, týdenní pobyt v Německu a týdenní spolupráce na území České republiky. Proto není složitě se něco nového přiučit, vyzkoušet, ale hlavně se bavit.

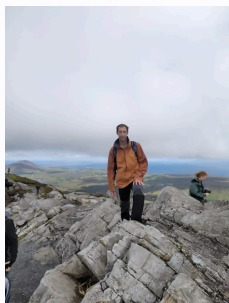
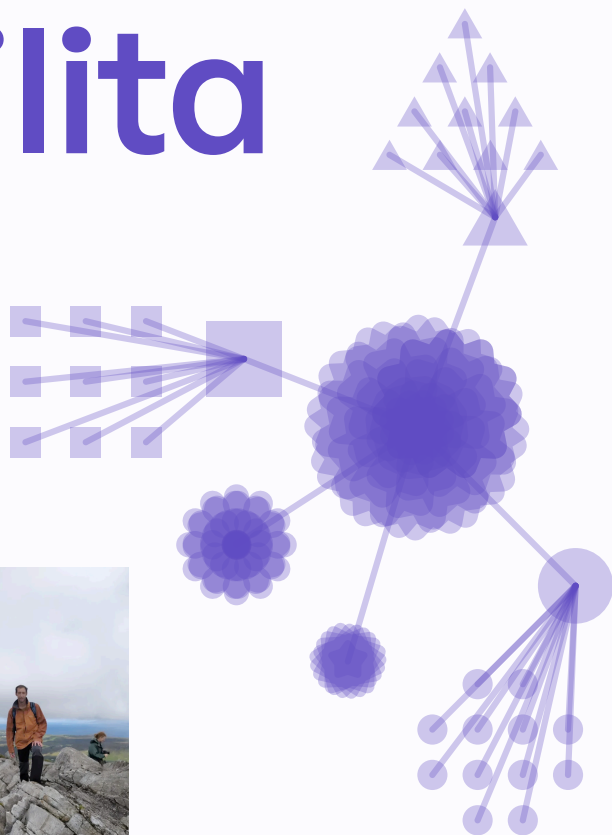
Erasmus+ Individuální studentská mobilita

Cítíš se připravena nebo připraven na objevování vzdělávacích systémů a kultur jiných zemí na vlastní pěst? No, pokud ano, tak gratulujeme, můžete vyrazit. Pokud vás ale nebaví cestovat s vlastní pěstí, může vám Erasmus+ nabídnout výpomoc ve formě výměnných pobytů v zahraničí. Studenti z našich řad v minulých letech již tuto možnost využili a vyrazili do Dánska a Německa.

Erasmus+ Učitelská mobilita

U nás nejsme sto let za opicemi a děláme vše pro to, aby to tak bylo nadále. Hlavní roli v tom mají samozřejmě učitelé. Ne ledajací, ale učící se učitelé. Svou nevybitou zvědavost mohou díky Erasmus+ naplňovat sbíráním a objevováním vědomostí či zkušeností i mimo své okolí, které již dobře znají. Díky těmto skvělým lidem se může naše společnost, včetně nás, posouvat kupředu a správným směrem. Netýká se to jen učitelů jazyků, ale všech vyučujících se zájmem rozvíjet svůj intelekt a poté i ten studentský.

Oslava 40 let SgK

Dne 18. 10. 2024 v prostorách Sportovního gymnázia Kladno proběhla oslava neuvěřitelných 40 let od založení naší školy. Společně s akcí Erasmus days tento den započal slavnostním zahájením ve vestibulu krátce po 9. hodině. Proslav měl zejména náš bývalý pan ředitel Mgr. Jiří Stejskal. Ve své řeči vzpomněl mimo jiné na bývalé kolegy, kteří již nejsou mezi námi. Slyšet jsme mohli také pěvecké vystoupení našeho studenta Tomáše Vacka, který si dal tu práci a naučil se hymnu Sportovního gymnázia. Já osobně jsem ji nikdy neslyšela a věřím, že to tak měla většina obecnostva, takže bylo hezké si toto dílo, jehož autorem je pan učitel Karel Procházka (a zároveň i Tomáš Vacek, který sám vymyslel novou sloku), poslechnout v takto rázném přednesu.

Po slavnostním zahájení už byla škola celá naše a my se s chutí vrhli na prozkoumávání toho, co pro nás bylo připraveno. Kdyby existoval žebříček nejnavštěvovanějších věcí a místností, troufám si říci, že by jeho první příčku bezkonkurenčně obsadila chodba s občerstvením. Od ovoce a zeleniny, obložených talířů, řízečků a bramborového salátu až po tvarohové koláče, plněnečky či špičky. Kdo by se ale divil, jsme škola plná sportovců, někde energii načerpat zkrátka musíme.

Celou chodbu ještě navíc oživovala studentka sexty A, Žofie Patrochová, která ustavičně hrála na bici. Její talent a především výdrž ocenil snad každý, kdo okolo ní prošel.

V té samé chodbě, kde se linuly zvuky z bubnů, byla i jedna velmi rušná místnost. Do té jsem vnikla pouze, když jsem si chtěla dát kapku kávy. Víckrát jsem se tam neodvážila jít. Byly tam stoly osazené těmi nejmoudřejšími a také bývalými učiteli, kteří přišli společně zavzpomínat. Popijeli kávu a jedli všemožné zákusky. Cítila jsem se tam trochu ztraceně, a tak jsem se vydala na další prozkoumávání atmosféry oslavy.

Nová nevšední „expoziční“ se tyčila na chodbě u učebny hudební výchovy, odkud se mimochodem linul nádherný zpěv dívky, jejíž jméno mi bohužel stále zůstává záhadou. (Maruška Šubová – pozn. redakce). Měla bych možná spíše říci, že expoziční byla zavěšena, než že se tyčila. Šlo totiž o ukázkou vybavení pro rizikové kácení stromů, které zprostředkoval student

oktávy B, Kryštof Kalát. Nejen že nechal všechny zájemce vyzkoušet kousky z jeho vlastní výbavy, dokázal odpovědět i na mnoho zajímavých dotazů, za což mu velmi děkujeme.

V neposlední řadě bych chtěla zmínit místo věnované projektu Erasmus, na němž se nacházeli někteří z našich studentů (například Alžběta Novotná či Žofie Kokešová) a odpovídali na veškeré zvědavé dotazy příchozích.

Jinak si myslím, že šlo obecně o velmi kontroverzní téma. Jak několik dní před touto akcí, tak i při samotné cestě do školy či přímo ve vestibulu jsem slychávala rozhovory s nádechem pochybností o tomto dění. Mnohým připadalo, že se přípravě této události věnovalo příliš málo času. Já bych to nenazvala malou mírou připravenosti, ale spíše lehce menší informovaností. Mnozí nevěděli, co konkrétně je čeká. Tyto myšlenky však byly dle mého názoru vyvolány originální touto akcí. Přeci jenom, oslava 40 let se uskutečnila poprvé i naposledy. Věřím, že právě díky všem (jak se později ukázalo zbytečným) obavám mohli být návštěvníci jedině mile překvapeni.

Laura Fikesová

Žur^{nál}

© Redakce Žurnálu Sportovního gymnázia, Kladno, Plzeňská 3103
2024, všechna práva a chyby v textu vyhrazeny